

Jan (Bob) van Beek is geboren op 30 november 1919 in Arnhem. Bob was een zoon van een boekhandelaar in Arnhem.

Bob was scout bij Groep 4, de Velpse Woudlopers in Arnhem. Hij kende daar Vic en Eugène Hooijer. Ook Piet Dalmeijer was lid van deze groep.

De opa van Eugène en Vic was antropoloog Eugène Dubois, de ontdekker van de Homo erectus. Hij was eigenaar van landgoed De Bedelaar, verscholen in de bossen tussen Haelen en Heythuysen in Limburg. Op het landgoed bouwde hij in 1937 een 15 meter hoge uilen- en vleermuistoren. Zijn opa overleed in 1940. Familie Hooijer woonde vlak voor de oorlog in Bloemendaal maar moesten evacueren toen de Duitsers begonnen met de aanleg van kustverdedigingswerken. Ze verhuisden naar het landgoed.

In maart 1943 nam de Duitse bezetter maatregelen tegen de bijna 15.000 studenten in Nederland. De studenten moesten beloven dat ze zich zouden 'onthouden van iedere tegen het Duitse Rijk [...] gerichte handeling'. Hiervoor moesten ze een loyaliteitsverklaring te tekenen. 85% van de studenten weigerden de verklaring te tekenen. De bezetter arresteerde ongeveer 3.500 weigeraars, die naar Duitsland werden gestuurd. De overige weigeraars doken onder. De meeste militairen gaven ook geen gehoor aan de oproep en doken onder. Door een aantal van hen werd er bij het landgoed aangeklopt.

Eugène dook als student onder op het landgoed. In mei vroegen twee militairen uit Heythuysen onderdak en Eugène en zijn moeder besloten om hen in de toren onder te brengen. Op 23 juni kwamen Bob van Beek en Wim Bijl, de twee padvindersvrienden van Eugène uit Arnhem en ook zij doken onder in de toren. Van dennestammen werden bedden

gemaakt. Het waren. In de toren heeft Wim in de kap 'Je Maintiendrai' geschreven. Eten deden zij in de villa en in het groene huis. Naderhand heeft hij ook nog een tijdje in de villa gewoond. Overdag hield men zich vooral schuil. Op het terrein werd ook een schuilkelder gemaakt waar onderduikers zich bij onraad konden verstoppelen. In september

was er onraad en Eugène werd opgepakt en naar Maastricht gebracht waar hij werd verhoord. Hij had geen papieren en geen geld bij zich, maar de Duitsers niet naar hem op zoek waren, lieten ze hem vrij. De onderduikers wisten te ontsnappen. Marie, de moeder van Eugène, was actief in het verzet en liet vaker onderduikers, piloten en ontsnapte krijgsgevangenen op haar landgoed onderduiken als ze onderweg waren naar bevrijd gebied.

Op 22 november 1944 trouwde Bob in Rheden met Maria (Mieke) Wilhelmina Cornelia van Oijen. Zijn vrouw was geboren in Nederlands Indië. Na de oorlog was hij technisch ambtenaar bij de Gemeentewerken en later ambtenaar bij de provinciale griffie in Gelderland.

Bob schreef onder het pseudoniem Bob van Oyen rond 1950 zijn eerste boeken. Het waren jongensboeken die gingen over Scouting: 'De avonturen van de vossenpatrouille' (1948) en 'De zwerftocht van de everzwijnen' (1950). De verhalen van beide boeken spelen zich af in de oorlog. Zijn vrouw Mieke was ook schrijfster en schreef onder haar eigen naam verschillende kinderboeken.

Het boek 'De Avonturen van de Vossenpatrouille' gaat over een hopman in het verzet en de scouts van de vossenpatrouille die helpen bij verzetsactiviteiten. Het is opgedragen *ter herinnering aan Piet Dalmeijer mijn plicht te doen tegenover God en mijn land.....*

De avonturen van de Vossen-patrouille, door Bob van Oyen, uitgegeven bij H. J. W. Becht te Amsterdam. Een avontuurlijk verhaal van ondergronds padvindingswerk tijdens de bezetting. De schrijver is kennelijk in de padvindingsbeweging, en vertolkt op vlotte en verantwoorde wijze de geest van de Beweging.

In 1953 deed Bob van Oyen mee aan een door uitgeverij Bruna georganiseerde detectiveschrijfwedstrijd, en niet zonder succes: Van Oyen won met zijn titel 'Na afloop moord'. Bij Bruna verschenen vervolgens van zijn hand vijf boeken, steeds met de fraaie covertekeningen van Dick Bruna. Het waren detectieveromans met een kapitein van de koninklijke marine, IJsvogel, als speurder. Na de Bruna-periode volgden van Van Oyens hand nog uitgaven bij De Lantaarn en Hoeve. Na 1964 volgden nog een aantal korte verhalen. In 1986 verscheen het laatste verhaal en in datzelfde jaar werd de schrijver ziek.

Hij is overleden op 14 februari 1989 in Doorwerth.

Meer informatie

[Oude jeugdboeken](#)

[Jan "Bob" van Beek \(1919-1989\) » Stamboom Boel-Verlaan-van Oijen-van Schie »](#)

[Genealogie Online](#)

[De Spanningsblog: Plaat van de maand \(28\)](#)

[Weest paraat; officieel orgaan van de Nederlandsche Padvinders, jrg 31, 1948-1949, no 2, 1948 » 1948-11 - Pag. 29 | Delpher](#)

[Het verborgen verzet_h3-1.pdf \(rug.nl\)](#)

[Boshut De Bedelaar Haelen - bouwhistorie en cultuurhistorie: erfgoed en monumenten \(resnovamonumenten.nl\)](#)

[Archieven.nl - 351 Hooijer-Dubois, M.E. \(NIOD Instituut voor Oorlogs-, Holocaust- en Genocidestudies\)](#)

[De Bedelaar - Wikipedia](#)

[Loyaliteitsverklaring - Wikipedia](#)

[517893 Uilentoren \(landgoed De Bedelaar\) Bij Professor Duboisweg 2 6081 NJ te Haelen |](#)

[Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed](#)

[Schumulder.nl](#)

[de Bedelaar \(leumolen.nl\)](#)

Korte inhoud 'De avonturen van de vossenpatrouille'

Tijdens de Tweede Wereld Oorlog, in februari 1941, als de padvinderij door de Duitsers verboden wordt, weten de verkenners van de Larensteinse Vossenpatrouille onder leiding van patrouilleleider Kees Baart, hun spullen ternauwernood uit het troeuhuis te redden, voordat het door de Jeugdstorm in beslag zal worden genomen. Hopman Kuinders, die in het verzet zit, is trots op de groep, die verder bestaat uit Kees' assistent Jules, André, Henk, "Kleppie" en Jantje, de jongste, die net is overgestapt van de welpen naar de verkenners.

Met Pinksteren gaan de jongens naar een weekeindhuisje in Beekveld. Onderweg merken ze dat ze gevolgd worden door hun klasgenoot de jeugdstormer Joost. Gelukkig weten ze hem op een dwaalspoor te brengen. Als Kleppie die nacht niet kan slapen, hoort hij vlakbij vliegtuiglawaai. Hij gaat buiten kijken en gebruikt, om beter te kunnen zien, zijn zaklantaarn. Zo geeft hij ongemerkt seinen aan het vliegtuig, waardoor de piloot de landing inzet. De Engelsman Lt. Johnson, die met een opdracht van de regering naar Nederland werd gebracht, landde zo per abuis vlakbij het weekeindhuisje van de Vossenpatrouille. Omdat hij niet wordt afgehaald door het verzet, klopt hij voor hulp bij de jongens aan. De jongens laten hem binnen en groot is hun verbazing als de contactpersoon van Lt. Johnson, hopman Kuinders blijkt te zijn en Lt. Johnson vertelt dat ook hij een hopman bij de padvinderij

is. De volgende dag gaat André naar Larenstein terug en haalt hopman Kuinders op. In het weekeindhuisje wordt nu besloten dat Lt. Johnson tijdens zijn verblijf in Nederland in het weekeindhuisje zal blijven wonen. De jongens zullen terug naar huis gaan en hopman Kuinders helpen bij zijn verzetsdaden, door boodschappen aan diverse mensen over te brengen.

De hopman vertelt dat hij Engelse en Amerikaanse piloten, die hier noodlandingen maken, helpt om terug te keren naar Engeland. Per kano varen de jongens over de IJssel en de Rijn naar Peppelgraaf om bij een boerderij de boodschap over te brengen, dat er weer drie mannen zullen komen. Op de terugweg nemen zij mandjes kersen mee voor thuis. Als hopman Kuinders op weg is naar Lt. Johnson, wordt hij gevolgd door de foute politieman Lenstra. Deze ontdekt nu dat er in het weekeindhuisje een Engelse officier verborgen zit. Hij belt snel de Duitse politie, doch wordt door Lt. Johnson neergeslagen. Die nacht wordt Johnson door een vliegtuig opgehaald. Nu is ook hopman Kuinders niet veilig meer en hij besluit ook om naar Engeland te vluchten. Eerst gaat hij nog naar huis om afscheid van zijn vrouw te nemen en dan gaat hij samen met zijn vriend politie-inspecteur van Rhijn per kano

naar de boerderij bij Peppelgraaf. Daar wachten Henk en Jules hun op, om afscheid te nemen. Dit doen zij door de linker hand te schudden en herhaalt hopman Kuinders de woorden van Baden Powell: "Once a scout, always a scout." Ze spreken af, dat als ze veilig in Engeland zijn aangekomen, de radioboodschap zullen doorgeven: "De vis zwom door de mazen van het net." En inderdaad, op een warme zomeravond, als de vrienden naar de radio luisteren, volgt dit bericht. De mannen zijn veilig aangekomen!

Vier jaar later, begin april 1945, wordt Larenstein bevrijd. Ook de Vossen vierden feest op straat en plotseling zien ze tot hun blijdschap hopman Kuinders aan komen lopen, in het uniform van officier. De Vossenpatrouille is weer bij elkaar ! En plechtig beloven zij elkaar om hun schouders te zetten onder de naoorlogse padvinderij.

Weest Paraat!